

Szerda, 1893. április 26.

Tizenkettedik évfolyam.

Előfizetési ár:

Egész évre 8 frt = 16 kor.
Félévre 4 frt = 8 kor.
Negyedévre 2 frt = 4 kor.

Községeknek, körjegyzőknek és néptanítóknak:

Egész évre 6 frt = 12 kor.
Fél évre 3 frt = 6 kor.

Egyes szám kapható:

a kiadóhivatalban, a főtiszdsé-
ben, Köszl János, Hochrein J.
és fiai üzletében.

PÉCS

POLITIKAI VEGYESTARTALMU LAP.

Hirdetéseket

elfogad a kiadó hivatal (lyceumi könyvnyomda), hol mindenkor a legutányosabb árák szabotnak. Minden beiktatott hirdetés után 30 kr = 60 fillér bélyeg-dij fizetendő.

Nyilttér 1 sor 1 ft 2 korona

Kéziratok

a szerkesztőségbe (lyceumi könyvnyomda) küldendők.

Megjelenik hetenként kétszer.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: lyceumi könyvnyomda.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Törvénykezés.

Berdin.

A végzetes szó kimondatott, Berdin György, mint minapi tudósításunkban sejtetni engedték, a gyilkosság büntetőjében bűnösnek mondatván ki, kötélt általi halálra ítéltetett. A közvélemény előre megalkotta ítéletét s a szigorú szó semmi nagy emóciót, szenzációs hatással nem volt sem a nagyszámú hallgatóságra, sem a közönségre. Rokonszenv, szánalom, sajnálkozás nem nyomultak előtérbe, a nyílt, világos, szabatosan körvonalozott és minden részletet pontosan megvilágító elnöki megokolás csak megerősítésként szolgált a várt szigorú ítéletnek, nem volt egy se, ki érezte volna szívében, kinek elméjében megfogamzott volna a gondolat, hogy az ítélet igazságtalan. De ha a felsőbb bíróságok másként ítélnének, vagy ha a királyi kegyelem áldásos sugara szelidítené azt, akkor is nyugodt és komoly megadással veendi azt mindenki, mert oly nagy a bűntény, hogy annak megítélésénél az emberi gyarlóság érzete kél fel bennünk, oly magasán áll lelki szemünk előtt az élet követelménye, hogy annak megtartása talán még inkább kielégíti a megsértett erkölcsi érzületet, mint a halál általi bűnhődéshez való, bár szintén igazságos ragaszkodás.

És miként vette Berdin a lesújtó ítéletet? Egy izma sem mozdult meg, rideg, közömbös, majdnem mondhatók durván érzéketlen volt; nem ijedt össze, nem halványult el, nem sirt, nem tördelte kezét, harsányan kiáltá: **f e l e b b e z e k !** Majdnem úgy tűnt fel ez a merevség, és ez az elszánt felkiáltás, mintha csak a megedzett test ereje állana ott, lelke pedig messze szállt volna gondolataival és e pillanatban nem ismeri az ítélet nagy, végtelen lesújtó horderejét. És e magatartás csakugyan

magyarázatra talált. A vádlott nem értette meg az ítéletet. Midőn ugyanis — és ez az ügy egyik legérdekesebb részlete — Berdin kivetettett, e tudósítás írója azon lépesőn akarván lemenni, mely a vádlottak szobája mellett vezet, rátekinve a könnyező Berdinre, egyik ott álló odasugta: „vádlott nem tudja, hogy halálra ítéltetett, azt hiszi, hogy tíz évet kapott s egyre azt mondja, hogy mégis kegyelmes volt az Isten! Nem is mondjuk meg neki az ítéletet, így legalább nem fog komédiázni.“ Tudósítónk közölte ezt az elnökkel és felmerült a kérdés: valóban zavartságában nem értette-e meg Berdin az ítéletet, vagy az a tévedés forog-e fenn, hogy a tíz évi hivatalvesztést vette a büntetés mértékéül? Lelke zavarodott-e meg, vagy anyagi tévedésben ringattatik? És az elnök áthatva az ítélet nagy horderejétől, megkérdezte vádlottat: „tudja-e mire ítéltetett?“ „Igen — volt a válasz — tíz évet kaptam.“ Szerencsétlen — szölt az elnök megilletődve — nem tíz évre, hanem halálra ítéltetett, érti: halálra! — de fenn talán tíz évet kap“, tevé hozzá vigasztalóan. Berdin sápadtan, alig hallhatóan ismétlé: **h a — l á l r a ! ?**

Részvétet keltett May Julianna, ki 3 havi vizsgálati fogságának betudásával egy évi börtönrre ítéltetett az orgazdasági büntetteért; megható jelenet volt, midőn ideiglenes szabadlábra helyeztetése után sirva ölelte magához gyermekét. Wolrab Róza, a szakácsné 2 évi fegyházra ítéltetett ugyanezen büntetéért.

És ezzel a rémes dráma első felvonása lejátszódott.

Bár részletes tudósítást nem irhatunk, mert a végtárgyalás minden részletének ismertetése a közvetlenség jellegét úgyis nélkülöznék, mégis csonka lenne tudósításunk, ha a vád és védbeszédekről meg nem emlékeznénk.

Az ügy lélektani motivumokat nem tartalmazván, a tett maga pedig az érzelme világát, ridegsége, egyszerűsége és kegyetlensége által alig érinthetvén, Berdinre nézve a vád- és védbeszéd csak a tény állás szabatos ismertetésére és a praemeditatio kérdésére terjeszkedhetett ki. Nagy Géza alügyész — hogy minden stereotyp dicsérgetést félre tegyünk — hivatásának igazi magaslatán állott. Előadása világos, szabatos volt, nem egy helyen igazi szónoklati remeket nyújtott, mely különösen szép hasonlataival elragadta hallgatóit. Az előre megfontolást ügyesen bizonyította, bár tagadhatlan, a bizonyítékok nem voltak teljesen meggyőző erejűek, mi az ügy egyetlen, de esetleg döntő, jogászai szempontból érdekes része. Kár, hogy a védelem jól elkészített beszédében éppen e kérdésben a debatteria ügyesség és a közvetlen észlelet gyors felértése nem elég erősen nyilvánult. A védbeszéd előre átgondolva szép és helyesen ádott is volt, mely Egry Dezső ügyvédjelölt készültségét és törekvését méltán dicséri, de éppen a nagy előkészület miatt nem volt elegendő benne a meggyőződéské ereje, a szív és érzelme hangja, hiányozta a védői hivatásnak a közvádálvali egyenlő értékű imponáló érvényesítése és szembeállítás. A többi vádlottak védői: dr Deutsch Antal és Erdőssy Lajos szintén derekasan helyt állottak, bár maga az anyag kevés olyat nyújtott, mi szónoki szempontból kizsákmányolható lett volna.

Az összes vádlottak, úgy a kir. ügyész is felebbezést jelentettek be.

Felölös szerkesztő és kiadó tulajdonos:

FEILER MIHÁLY.

Nyom. Feiler Mihálynál (lyceumi nyomda) Pécsen.

LYCEUMI NYOMDA

FEILER MIHÁLY

PÉCSETT.

Elvállal és jutányosan készít mindennemű nyomdai munkákat, könyveket, füzeteket, árjegyzékeket, számlákat, névjegyeket, borítékokat.

Szállit mindennemű író és levélpapírt. Nyomtatványraktár papok, ügyvédek, jegyzők, tanítók részére.

 Könyvkötészet.